

fuld, . . . Aar for Aar modnes Kornet paa samme Tid, ja næsten nøjagtig paa samme Dato. Og hver enkelt Kornsort har endog sin egen Modningsdag! . . . Kan du huske, Hansine, hvordan vi nu i Foraaret allesammen klagede over Nattekulden, fordi vi frygtede for, at den vilde dræbe de smaa Spirer? Og senere, da vi klagede over Mangel paa Regn, og bagefter over for megen Regn? Og nu staar Kornet her i al sin Herlighed og spotter vor Selvklogskab og alle vore Bekymringer.

Han tav et Øjeblik og vedblev derpaa:

„Der ligger egentlig en dyb Lære for os Mennesker i alt dette!“

Og efter endnu en Stunds Tavshed fortsatte han:

„Jeg tror, jeg vil benytte det Emne til min Præken paa Søndag. Der aabenbarer sig i dette lille Træk fra Naturens lovordnede Husholdning en evig Sandhed, som vi — og særlig i denne Tid — kan have Nytte af ret inderlig at tilegne os.“

Han havde fortsat sin Vandring, men standsede fra nu af foran næsten hveranden Ager og brød ud i Beundring over Synet af den fremvældende Rigdom. Han havde igen sat sin bredskyggede Straahat paa Hovedet og trykket den dybt ned i Panden for at skaane sine Øjne, der i den sidste Tid ikke ret havde kunnet taale Sollyset.

Ovre paa den anden Side af Vejen fulgte Hansine ham taalmodigt trods hans idelige Standsninger og hørte paa ham med et opmærksomt, noget forskende Udtryk, naar han talte. Selv forholdt hun sig stadig tavs, . . . indtil Emanuel pludselig forandrede Tone og faldt hen i lidt melankolske Betragtninger ved at anstille en Sammenligning mellem sine egne Markers temmelig tarvelige Afgrøde og den Frugtbarhed, han her overalt saae omkring sig.

„Din Moder har vist Ret,“ sagde han. „Vi maa virkelig tage os sammen nu.“

„Aa, saa meget slemt er det da heller ikke,“ sagde Hansine i en opmuntrende Tone, der lød underlig fremmed i hendes Mund og heller ikke gjorde noget ganske utvungent Indtryk. „Rugen er jo næsten god, synes jeg; og du har nu ogsaa haft saa meget